

Τὰ ἐπικά και ἐπικολυρικά ποιήματα.

Ἡ κατὰ τὴν βυζαντινὴν περίδον και ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἐμμέτρων ποιημάτων καλλιεργηθεῖσα ἐπική ποίησις τόσον, ὥστε ἂν ἀποτελέσῃ τὸ καλλίτερον και μεγαλείτερον μέρος τῆς ὄλης ἐντέχνου ποιήσεως εἰς τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν, ἐξηκολούθησε καλλιεργουμένη ἱκανῶς και κατὰ τὴν μεταβυζαντινὴν περίδον — τουλάχιστον κατὰ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνάς τῆς — ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἡ ὁμοία εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν ποίησις εἶναι μᾶλλον πτωχή'. Ἡ ἐντεχνος διηγηματικὴ ποίησις, ὡς διεμορφώθη αὐτὴ κατὰ τὴν βυζαντινὴν περίδον, ἐδημιούργησε παράδοσιν, ἡ ὁποία δὲν ἠτόνισε ταχέως και ἀπέδωκεν ἔργα τινά, ἀποτελοῦντα και ταῦτα τὸ καλλίτερον ἴσως μέρος τῆς μεταβυζαντινῆς ἐμμέτρου λογοτεχνίας. Εἰς τὴν ἐξακαλούθησιν τῆς τοιαύτης παραδόσεως συνέβαλεν ἀναμφιβόλως και ἡ ἐπίδρασις τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας, (ἡ ὁποία ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως και ἐντεθεν περιλαμβάνει ἀπειρίαν ἐπικῶν ποιημάτων, μυθιστορικῆς κυρίως ὕφης). Ὅλα σχεδὸν τὰ γνωστὰ τοιαῦτα ἑλληνικά ποιήματα ἐγράφησαν εἰς χώρας, ὅπου ὕφιστατο ἡ ἐνετικὴ κυριαρχία και συνεπῶς ἡ γνώσις τῆς ἰταλικῆς γλώσσης και λογοτεχνίας ἦτον ἱκανῶς εὐρεία. Ἐξ ἄλλου δὲ παρατηρεῖται εἰς ταῦτα και πολλὴ ἰταλικὴ ἐπίδρασις κατὰ τε τὸ πνεῦμα και τὴν τεχνοτροπίαν.

Θὰ ἔπρεπε ἴσως μεταξὺ τῶν ἐξεταζομένων εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἐπικῶν ποιημάτων νὰ περιληφθοῦν και τινὰ ἄλλα ἔχοντα ἱστορικὴν ὑπόθεσιν ἢ ὄντα ἐμμετρος ἀφήγησις πραγματικῶν γεγονότων· προετίμησα ὁμως διὰ τινὰς εἰδικοὺς λόγους νὰ κατατάξω ταῦτα ὑπὸ τὴν εἰδικὴν κατηγορίαν «ἱστορικὰ ποιήματα», ἐνταῦθα δὲ νὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ἐξέτασιν μόνον τῶν ἐπικῶν ἐκείνων ποιημάτων, τὰ ὁποία εἶναι ἀπολύτως δημιουργήματα τῆς φαντασίας και ἔχουν ἐντελῶς τὸν χαρακτήρα τῆς ἐμμέτρου μυθιστορίας, ἐμφανίζονται δὲ και ὡς καθαυτὸ συνεχίζοντα τὴν ποιητικὴν παράδοσιν, τὴν δημιουργηθεῖσαν κατὰ τὴν βυζαντινὴν περίδον.

Διασκευαὶ παλαιότερων ποιημάτων. — Ὅτι δὲ συνεχίζεται διὰ τῶν ἐπικῶν ποιημάτων τῆς μεταβυζαντινῆς περιόδου ἡ

